

2

PROČ LIDÉ NECESTUJÍ A JEN O TOM SNÍ

VŠECHNO, NEBO NIC A ODKLÁDÁNÍ NA NEKONEČNO

Když se někdo podívá na dnešní cestovatele, zejména ty internetové, na blogery, kteří píšou knihy, chodí dávat rozhovory do médií, přednášejí, obvykle je napadne: to se někdo má, těm se to cestuje, beztak má nějaké sponzory, kteří mu přispívají na cestu. Stále myslí na to, že to člověk nemůže zvládnout sám a má za zády nějakou oporu, zázemí, zadní vrátka.

Lidé prostě milují romantická zjednodušení. Představu, že někdo má dokonalý život. Myslíme si to o sportovcích, celebritách, bohatých lidech a bohužel i o těch, kteří hodně cestují.

Přitom netušíte, kolik lidí machruje jen navenek a doma brečí do polštářku. Nemyslete, že jen vy to máte těžké, zatímco všichni ostatní mají privilegia. Nic nejde samo. A víte proč? Protože lidé milují loterii: všechno, nebo nic.

Málokomu přijde atraktivní střídat korunku ke korunce, trénovat každý den, chodit několik let do školy. Všechno trvá déle, než se zdá. A většině z nás chybí trpělivost. Stejně tak u cestování pro mnohé není přitažlivé začít se otkrávat na malých, jednodušších výletech. Třeba jet sami vlakem do Budapešti, sami autobusem do Mnichova, letět trasy typu Praha–Krakov.

Většina lidí nikdy nezačne, protože čekají okamžitě velké výsledky. Jako moje známá: „Já bych jela do Ameriky, ale aspoň na 6 týdnů a obě pobřeží.“ Na tom by nebylo nic k nepochopení. Jenže já jsem v Americe byla už potřetí se svým krátkým výletem do oblasti, kterou jsem dosud nenavštívila, zatímco ona tam ještě nebyla. Stále to odkládá a věří, že jednou přijde to velké ONO! Nyní je těhotná a pochybuji, že s malým miminkem pojede, když se nerozhoupala za svoboda a bez závazků.

Mnoho lidí nikdy nevyrazí, protože si říkají: „Nač jezdit na malé jednoduché výlety, když mohu snít, že hned napoprvé poletím na měsíc na Bali? Když už, tak už! Všechno nebo nic!“ Často ale bohužel zůstanou u toho nic...

VĚČNÝ ROZPOR MEZI TOUHOU PO STABILITĚ A PO ZMĚĚ

Přemýšlím, co lidi láká opustit svůj domov, proč je volají dálky, proč touží vypadnout z běžného stereotypu a přijít na jiný vzduch.

Každý člověk se potýká se základním rozparem: toužíme po jistotě, bezpečí, zázemí a stabilitě. Dělá nám dobře mít někde své místo, svou kotvu, přístřeší, útočiště, kam se můžeme uchýlit a schovat. Zároveň nás ubíjí stereotyp, do kterého ony jistoty a bezpečí vedou, a láká nás zkusit něco nového.

Když je stability moc, přichází touha se z ní vymanit a vidět něco nového. Zažít změnu, mít vítr ve vlasech, vyměnit lidi, okolí, vzduch, nadmořskou výšku, podnebí, kontinent. Zkrátka uslyšíme volání dálek. Někdo to doma nemá bůhvíjak růžové a možnost úniku jediné vítá. Jiný to má doma dokonalé tak, že se stydí, že ač má všechno, touží po něčem novém, vzrušujícím (řeč je stále o cestování). A někdo je prostě rozený tulák, beznadějný případ. (To jsem třeba já.) Takový člověk bude cestovat, i kdyby ho doma přikovali řetězy ke stolu, i kdyby byl slepý nebo na vozíku (a že takové případy cestovatelů jsou).

Ač se občas zasním, jak by bylo krásné mít pěkný velký moderní domov, a ne jenom panelákový byt, kde přemýšlíte, co ještě potřebuje rekonstruovat a jak moc se vám do toho nechce, stejně zvítězí cestování. Víím, že i kdybych měla vilu s bazénem a dvěma auty, stejně by mi to nohy nesvázalo. Stálo by to zbytečné peníze a zbytečné starosti a už vůbec bych nikdy nepodstoupila zadlužení v podobě hypotéky, která by mi odčerpávala zbylé peníze, které mám na život.

↙ *Cambridge, Anglie. Věděli jste, že toto slavné univerzitní město je spojeno s letištěm Stansted, kam létají nízkonákladovky i z Pardubic a Ostravy přímým vlakem, a dokonce přímo na vlakovém nástupišti je už letištní obrazovka s odlety? Nemůžete navštívit jen Londýn. Závídím studentům, že v tak krásném a důstojném prostředí mohou studovat.*

U každého převáží něco jiného.

Někdo je opravdu šťastný doma na zahrádce, u grilu, při posezení pod pergolou.

Pro jiného to jsou jen zatěžující materialistické nesmysly, které člověku berou peníze, které mohl ušetřit a část z nich procestovat.

Znám i extrémní případy lidí, kteří za cestování dají vše, ba ještě se na ně zadluží.

Lidé se dnes zadlužují na kdeco, nad čím se dá kroutit hlavou. Rozumný přístup k financím prosazují u každého cestovatele. Nejednou jsem slyšela příběh, že někdo dal výpověď, prodal dům nebo procestoval částku, za kterou si mohl koupit čtyři byty, a nyní bydlí v pronajatém pokojíku ve sdíleném bytě.

Myslím, že je lepší na cestování šetřit tak, aby nám zbyly i úspory. Přece jen dnešní společnosti neutečete, – někde vás dožene a semele. Je znám případ mořeplavce a dobrodruha, který se tak toulal světem, že dnes nemá ani nárok na státní důchod a musí se doživotně nějak uživit. Neříkám, že vinou našeho nedokonalého důchodového systému takto neskončíme všichni..., ale pokud vám to neurve žíly, zkuste si během života kromě cestování dát i něco bokem.

Snažte se mít kromě peněz na cestování i nějaké úspory bokem na další potřeby.